

Esoterische Kring 1983-1984
Nummer 2, 14 november 1983

DE WEGEN NAAR DE WAARHEID

Inleiding

We hebben vandaag een gastspreker over wie ik weer helemaal niets kan zeggen. Dat schijnt steeds vaker voor te komen. Misschien hebben ze zich bij ons een beetje aangesloten bij bepaalde andere acties op aarde... In ieder geval, het enige wat ik van hem weet is: hogere regionen; wat men zou noemen: evolutie violet, paarse straal violet. Onderwerp: De wegen naar de waarheid.

Als u nu weet, dat ik niet eens weet wat de waarheid is, dan begrijpt u dat ik er weinig over kan zeggen. Want wanneer we geconfronteerd worden met onze eigen wereld dan kunnen we wel een aantal regeltjes bedenken. We hebben een reeks zaken die schijnbaar wel kloppen en dus zijn onze theorieën bewezen, zeggen we. Maar zodra er een andere wereld in het spel komt of zelfs naar een andere vorm van kracht, dan loopt het al in het honderd, dan kloppen onze regels niet meer. Onze zo mooi vastgelegde zekerheden zijn ineens niet meer houdbaar en voor je het weet is de waarheid zoiets geworden als een bekend dagblad.

Met andere woorden: als je wil weten wat de waarheid is, moet je toegeven dat je haar niet kent. Want alleen dan zoek je. Het wonderlijke is dat de meeste mensen op aarde niet graag zoeken.

De hele situatie voor een mens – en voor menige geest ook – is eigenlijk zo: Wat ik heb, dat heb ik en dat hou ik. En wanneer er nu een waarheid komt, die zou aantasten wat ik denk te hebben, dan kan die nooit waar zijn, want mijn waarheid is dat ik heb wat ik heb en dat ik dat wil houden.

Op die manier kun je eeuwig doorgaan. Dan is er geen verandering, geen evolutie. En evolueren doen we allemaal of we het willen of niet. Sommigen van ons noemen het eerder een revolutie. Want het zijn eigenlijk meer omwentelingen dan dat het in de meeste gevallen een werkelijke vooruitgang betekent. Maar we evolueren, we veranderen. Aan die verandering kan niemand zich onttrekken.

Nu is de enige vraag: Hoe verander je? Dan is het enige antwoord dat je daarop kunt geven. Ik verander eigenlijk doordat ik mijzelf anders ga zien. Want de hele wereld – of die nu een sfeer heet of de aarde – is uiteindelijk een relatie tussen het beeld wat je van jezelf hebt en het beeld, dat je daardoor van die wereld krijgt. Verander je zelf, dan verandert je beeld van de wereld. Verandert de wereld, dan kun je ofwel terugtreden en in het duister gaan zitten of je zult ook jezelf anders moeten zien.

Met dat probleem worden we altijd weer geconfronteerd. Elke overgang brengt het eigenlijk met zich. We moeten ons aanpassen aan een nieuwe situatie en we weten niet hoe. Maar op zich is het niet zo moeilijk, dacht ik.

Als onze gastspreker praat over de wegen naar de waarheid dan zijn het toch eigenlijk innerlijke wegen. Tenminste dat stel ik me voor. Het is gemakkelijk genoeg om te zeggen: Er is één weg naar de waarheid. Maar iedereen gaat die weg nu eenmaal anders; het is hetzelfde als je een gewone straat hebt. Je hebt een stoep, je hebt een fietspad, je hebt een autoweg. Wat voor een vervoersmiddel heb je nu? Maar het wil ook wel zeggen, dat op sommige punten de fietser anders gaat en de wandelaar nog weer heel anders dan de auto.

In deze tijd denkt natuurlijk iedereen dat hij automobilist is. Maar geestelijke benzine is nog veel duurder dan de gewone "spirit" die je nu al onbetaalbaar vindt. Wat je nodig hebt voor vooruitgang is het bewuste vermogen om jezelf bij voortduring aan te passen aan al datgene wat er rond je is en gelijktijdig je vooruit-zien te behouden. Als je als mens helemaal niet vooruitziet kom je ook nergens. Als je teveel vooruitziet, zie je niet waar je loopt. Dan kom je wel ergens, maar dat zou op een gewone weg waarschijnlijk een ziekenhuis worden.

Op het ogenblik echter, dat je steeds rekening houdt met elk nieuw stukje beleven, met elke nieuwe mogelijkheid die je bereikt en je gelijktijdig vooruit blijft zien; zodat je ook nog weet waarheen je gaat, dan ontstaat een proces van vooruitgang. Die vooruitgang betekent verandering. Het is een andere relatie met jouw omgeving. Het is ook een andere toestand in jezelf.

Stel dat je voortdurend bezig bent met jezelf (denkt u maar niet dat u dat niet bent. De meeste mensen die zich bezig houden met het heil van de wereld zijn druk bezig met zichzelf, al is het alleen maar omdat ze bang zijn voor bepaalde dingen, omdat ze voor zichzelf bepaalde zaken begeren) dus je bent druk bezig met jezelf en je moet elke keer weer opnieuw die relatie bepalen met je wereld. Wat gisteren was bestaat vandaag niet meer. Morgen zal zijn, doch is er nu nog niet. Maar je moet wel weten waar je vandaag staat om niet mis te stappen als je morgen beleeft. Dat is een enorme inspanning en dat betekent dat je voortdurend bezig bent.

Het is niet alleen naar een kwestie van: ik ga even lekker zitten en mediteren en zo mediteer ik mij de morgen in. Want als je je ogen opent zit je ergens anders. Aangezien je niet weet waar je spoorkaartje je naar toe voert, is elke blik uit het raam weer een nieuwe verrassing. Maar als je voortdurend blijft kijken, weet je op den duur waar je naar toe gaat. Als je alleen zo nu en dan kijkt ben je alleen maar helemaal in de war en zeg je op den duur: Mijn trein is mijn wereld.

Ik bekijk het zo: Wij leven in de kosmos. Die kosmos is een compleet samenspel van allerlei krachten, van allerlei werelden. De basisenergie is voor alles hetzelfde, maar de verschijnselen zijn voortdurend verschillend. In de ene wereld regeren gedachtenkracht en voorstellingsvermogen, in een andere wereld is het juist weer een reeks van gefixeerde wetten, waarmee je af te rekenen hebt. In die wereld behoren wij niet alleen maar tot onze eigen wereld. We zijn verbonden met alle werelden. Onze vooruitgang wordt nu bepaald door de wijze waarin we op het ogenblik vertoeven.

We zitten nu in een situatie, waarbij één wereldbeeld toch nog steeds bepaalt, wat je beleeft en wat je voelt. Die andere werelden kunnen dus nooit beschouwd worden als een vervanging van onze eigen wereld. Maar wij kunnen ze a.h.w. in die wereld inbrengen.

Een kennis van me heeft eens tegen mij gezegd: het ware verkeer tussen de aarde en de geest is een vorm van osmose (dat in een doorsijpelingsproces zoals u misschien weet). Daar had hij eigenlijk wel gelijk in. De werelden blijven wel van elkaar gescheiden, maar de energieën wisselen uit.

Het wonderlijke is dat naarmate wij meer energie en besef kunnen krijgen in deze wereld waarin we leven, hoe groter ook de energie is die we terug uitwisselen. Hoe meer je geestelijke krachten op aarde actief weet te gebruiken voor jezelf – hoe dan ook – hoe meer van je stoffelijke beleven en ervaren a.h.w. al in je geestelijke wereld gefixeerd is. Om het heel eenvoudig te zeggen: als je een huisje wil bouwen in Zomerland moet je toch op z'n minst genomen je mens een beetje interesseren voor bouwtekeningen op aarde. Het klinkt krankzinnig, maar het is waar.

De vooruitgang die we doormaken is geloof ik ook het verkrijgen van enig overzicht. We zien de zaak beter in hun samenhang. Wanneer je gewoon tegen een verschijnsel aankijkt is het vaak onverklaarbaar. Neem een buitenlander die hier in Nederland komt. Hij ziet dat de ene trein wel rijdt en de andere niet. Dat de ene ambtenaar vlot is en de andere niet. Hij denkt, dat is altijd zo geweest en snapt er geen pest van tot hij gaat informeren. Dan hoort hij dat de ambtenaren ontevreden zijn. Hij vraagt zich dan af wat dat ermee te maken heeft. Hij kan dat namelijk helemaal niet begrijpen. Hij zegt: Ik snap dat niet.

Als ambtenaren ontevreden zijn dan moeten ze met hun werkgevers praten en moeten ze geen gekke dingen doen.

Stel je eens voor, dat je in zo'n situatie terecht komt. Als je één ding ziet snap je er niets van. Maar als je de samenhangen gaat zien dan wordt het anders.

Ik nam nu toevallig een voor Nederland heel recent en aktueel voorbeeld. Wanneer je weet hoe de denkbeelden van betekenis, van macht, maar ook wel degelijk van de belangrijkheid van ambtenaar-zijn gegroeid zijn en je ziet hoe daar eigenlijk voortdurend op is ingespeeld door een regering, die een grote greep wilde hebben op het ambtenarenapparaat, dan wordt

duidelijk, dat ambtenaren zich heel anders beschouwen dan de doorsnee-mens doet. Deze hebben we het niet over het grapje dat ambtenaren niet werken, want de meeste ambtenaren werken heel hard aan werk dat beter niet gedaan zou kunnen worden. U lacht er om, maar het is waar.

Als je dat alles overziet ga je begrijpen wat de mensen beweegt. Het gaat dan in wezen eigenlijk nog niet eens om geld, al lijkt het wel zo te zijn, neen, het gaat om de aantasting van een machtspositie die men voor zichzelf onaantastbaar heeft gedacht.

Maar als je daarmee bezig bent moet je een stap verder doen. Waarom is dat ineens veranderd? Dan blijkt, dat die regering weer moet inspelen op allerlei internationale verhoudingen. Dan zie je dat over de hele wereld een grote verschuiving gaande is op allerlei gebied, sociaal, economisch, ook vaak politiek. Al die dingen hebben samen in Nederland als resultaat b.v. de ambtenaren-acties.

In andere landen kan dat betekenen, dat mensen arm worden of dat ze onderdrukt worden. Dat er linkse of rechtse regimes komen. Dat komt ook allemaal uit diezelfde factoren voort. Dan zijn de ambtenaren-acties niet belangrijk meer, maar zijn hoogstens een aanduiding in welke richting het hier en daar kan gaan. Het probleem ligt in een heel verkeerd begrip van samenwerking. In het kunstmatig in stand houden van allerlei geschillen en verschillen omdat men daarmee voor zichzelf iets meent te winnen, terwijl men uiteindelijk steeds meer verliest voor het geheel.

Een pad van vooruitgang? Ik weet het niet. Er zijn zo veel van die wegen, heb ik begrepen. Maar een pad van vooruitgang is ongetwijfeld het inzicht krijgen in het hele samenspel. Dus niet meer eenzijdig iemand beschuldigen. Niet zeggen: hij is de schuldige of zij heeft de schuld. Maar je afvragen hoe de situatie is ontstaan.

Wanneer wij ons afvragen hoe de zaken ontstaan worden we niet alleen op aarde geconfronteerd met al die verschillende spanningen van de regeringen, die vreemde politieke farce die zo nu en dan wordt opgevoerd en al die dingen meer. Nee, dan ontdekken we dat het ook nog reageert op bepaalde ritmen. Dan blijkt b.v., dat ritmen van de zon er een heel grote invloed op hebben. Daarnaast blijkt ook nog dat bepaalde planeten, zelfs bepaalde sterren – wanneer ze op een zekere manier inwerken op de aarde – er invloed op hebben.

Eigenlijk kun je nog niet eens zeggen dat de mensen zo zijn. De innerlijke mens is niet zo. Neen, het is een reactie op invloeden die niet worden beseft. Waar komen die invloeden vandaan? Die invloeden hebben weer te maken met iets wat in een ander soort heelal ligt. Een sfeer of een geestelijke wereld. Die ritmen van de zon worden wel degelijk mede bepaald door allerlei eb en vloed verschijnselen van kracht, die in een bepaalde geestelijke wereld plaats vinden.

Je ziet dan ook dat sommige sterren op een bepaalde tijd invloed, krijgen op aarde. Maar dat komt omdat de aarde van de zon minder van een bepaalde invloed verkrijgt en die ster toevallig juist die invloed heel sterk aan het uitstralen is. Het is eigenlijk eer heel vlechtwerk. Daar komt van alles bij te pas. Niet alleen één wereld, één sfeer, neen, de grootste werelden en sferen zijn er bij betrokken. Dat werkt allemaal op elkaar in.

In het begin vraag je je af waarom. Het is zo chaotisch. Maar als je nog wat verder komt zeg je: vreemd, het zijn allemaal a.h.w. wisselende evenwichten. Die dingen zijn misschien net zo nodig als de slinger van een klok die met een slingeruurwerk is uitgerust.

Het is gewoon een tempo dat bepaald wordt. Dat tempo is niet eens een tempo van tijd, want in tijd kan het nog wel eens verschillen. Neen, het schijnt een tempo te zijn van kracht. Het is a.h.w. de kracht die zichzelf voortdurend meet aan de verschijnselen die ze zelf veroorzaakt.

Gaan we kijken in de werelden van kracht, dan zitten we al zo rond het verblindende licht en misschien daar achter. Dan kunnen we natuurlijk niet alles waarnemen. Maar dan denk je toch op een gegeven ogenblik: al die dingen bij elkaar vormen een soort plan. Ik dacht dat al die dingen afzonderlijk bewogen, maar het blijkt dat het een soort mechanisme is, een soort uurwerk. De ene ontwikkeling past in de andere in de hele kosmos. Wanneer er hier een ster sterft wordt er bij wijze van spreken elders een ster geboren. Een evenwicht verschuift, krachten verschuiven, maar dat geheel blijft zichzelf.

Wat doet het eigenlijk? Dat weten we niet. De hemel weet het. Misschien is de totale schepping niets anders dan een rekenmachientje waarop God probeert duidelijk te maken hoe Hij 1 en 3 tegelijk kan zijn. Wie zal het zeggen? Misschien zijn er wel meer personen en hebben we te maken met een God die pas tot drie kan tellen. Dat is ook mogelijk. Ergens weten we het niet meer.

Het feit dat alles samenwerkt, dat alles bij elkaar hoort, maakt duidelijk dat al die schijnbare tegenstellingen, al die krankzinnige ontwikkelingen zinvol zijn. Het begrip voor de zinvolheid brengt ons misschien ook tot de mogelijkheid om onszelf met een achterliggende energie, dus van zeg maar die andere sfeer of die andere wereld, een beetje in harmonie te brengen.

Dan kunnen wij voor en in onszelf de onevenwichtigheden compenseren door gelijktijdig deel te zijn van de tegengestelde acties die in het al plaatsvinden. Laten we een heel eenvoudig voorbeeld nemen; dan wordt het misschien duidelijk. Alle krachten zou je kunnen vergelijken met samenstellingen die je op aarde vindt. Laten we zeggen een kracht, die op dit ogenblik positief is, b.v. donorbloed. Maar een kracht die negatief is vermindert de eigen werking en draagkracht van bloed. Wanneer je nu een transfusie uitvoert vervang je niet meer draagkrachtig bloed door weer draagkrachtig bloed. Wat is het resultaat? Dat het mechanisme normaal blijft functioneren.

Nu zijn wij natuurlijk niet alleen maar een mechanisme op aarde. Ik ben het gelukkig allang niet meer. Maar we zijn toch in zekere zin organismen van geestelijke aard, geestelijke structuur. Ook als u op aarde leeft is dat geestelijke toch eigenlijk het bepalende. De rest is alleen maar een uitwerking.

Laat ik het zo zeggen: Het is de slinging van de klok die je ziet, maar alles wat er boven zit en deze slinging veroorzaakt en binnen de grenzen houdt, dat zie je niet. En dat is nu juist de geest.

Wanneer ik dus te weinig geestelijke energie krijg of een voor mij verkeerde vorm van energie, dan is er in het geheel een tegenstelling. Die tegenstelling kan ik gebruiken zoals ik een transfusie gebruik om ik ben, maar mijzelf weer aan te vullen. Ik kan nooit meer worden dan ik ben, maar ik kan blijven wat ik ben. Niet in de zin van: ik verander niet meer, maar in de zin van: ik heb het aanpassingsvermogen en dat blijft altijd hetzelfde.

Op het ogenblik dat je, dat tot stand zou kunnen brengen, zou je dus je hele stoffelijke en hele geestelijke leven een beetje los kunnen maken van die schijnbaar nogal willekeurige bewegingen. Maar je kunt je niet losmaken van de beperkingen van je noodlot.

Je hebt een bepaalde ontwikkeling. Je hebt dus de beschikking over zekere vaardigheden, zekere gegevens, geestelijk en ook materieel. Door de kennis die je hebt, de vaardigheid die je bezit, allerlei andere achtergronden zoals begrip en dergelijken, wordt bepaald wat je op aarde en eigenlijk ook geestelijk kunt zijn. Het zijn de eigenschappen die je heb, die bepalen wat je uit een geheel van mogelijkheden voor jezelf kunt waarmaken.

Misschien is iemand die weinig geld heeft toch een goede bankier die rijk wordt. Want het kan zijn, dat iemand heel veel geld heeft maar niet begrijpt wat je met geld moet doen en dan vanzelf straatarm wordt. De een wordt een eerlijke bankier die voor iedereen goed is; als de ander bankier speelt gaat hij failliet ten koste van anderen en houdt er zelf ook riet veel aan over.

Wanneer dat zo is kunnen wij met al ons compenseren van krachten ons niet losmaken van onze eigen ontwikkeling. Iemand die een beetje slap is of tipsy reageert vaak te traag, terwijl iemand die op tijd reageert zaken kan doen, die voor de ander onmogelijk zijn.

Wanneer wij onze energie op peil houden betekent het niet dat we ineens de hele kosmos kunnen beheersen. Was dat maar waar. Blij toe dat het niet waar is.

Je kunt dus beter reageren, je kunt juister en sneller reageren, je voelt de zaken in hun verband beter aan. Daardoor wordt je aard.....Je kunt dus steeds juister reageren maar je blijft reageren volgrens dat wat je bent. Als je dan een stap verder gaat, ga je a.h.w. zoeken naar datgene, wat bij jou past. En geloof mij, dat is een hele taak, want je denkt altijd: dat zal passen of dat zal goed zijn. Maar het ene past geestelijk wel en stoffelijk niet. Het andere past stoffelijk maar geestelijk niet. Er zijn er ook veel dat past maar net aan. Dat is niet alleen met mensen zo, maar ook met geesten en situaties in de omgeving waarin je leeft. Wanneer je

steeds juister gaat reageren zie je steeds meer de optimalere mogelijkheden en dat wil zeggen dat je er zelf stoffelijk beter van wordt. Maar je gaat in samenhang met je eigen mogelijkheden de kosmos beter begrijpen. Dat wil niet zeggen dat je weg genomen wordt, dat wil wel zeggen dat je beleving van jouw weg een andere wordt.

Je gaat het steeds meer zien als een kosmische samenhang. Je gaat begrijpen, dat je niet alleen maar een soort pion bent die door een onbekende wordt geplaatst, maar je eigenlijk een heel klein radertje bent, dat meetikt in dat grote geheel. En dat je door te weten wanneer je tikt de schokken niet voelt, maar wel de beweging opmerkt die je veroorzaakt. Dan heb je steeds meer deel aan het geheel ook al blijf je jezelf.

Nu lijkt mij dat als je wegen zoekt naar de waarheid, je moet beginnen met te aanvaarden, dat elke mens zijn eigen waarheid heeft. Als je onzeker bent mag je nooit zeggen: dit is waar. Je kunt hoogstens zeggen: ik kan eens kijken of er waarheid in schuilt. Verder kun je niet gaan. Maar er ontstaan zekerheden die eigenlijk niets te maken hebben met de feiten zoals je die op aarde kent. Het zijn gewoon bindingen, die je in jezelf herkent. Zaken die je in jezelf herkent, die helemaal los staan van alles wat stoffelijk, redelijk en emotioneel en denkbaar is.

Je gaat misschien leven op meer niveaus, misschien moet ik het zo zeggen. Dat betekent weer, dat je je geestelijke waarden en je geestelijke voertuigen dankzij het feit, dat je op de juiste weg zit, dat je precies en juist jezelf bent, steeds beter ook naar de stof kunt overbrengen.

De uitwisseling blijft dus beperkt tot kracht, maar kan harmonische modulaties van kracht omvatten, waardoor op elk vlak waarop een bewust bestaan denkbaar is, dit bewustzijn meer betrokken wordt bij de werkelijkheid van het geheel waarin het functioneert. Wat kan er eigenlijk een grotere waarheid zijn?

Ik weet wel, mensen hebben zo de gewoonte zich af te vragen: Wat is God? En dan komen ze uiteindelijk met een schitterende omschrijving. De hele omschrijving zegt meer over henzelf dan over God. Want Die blijft een raadsel.

Er zijn mensen die zeggen: Wat is de kosmische werkelijkheid? Tja, de kosmische werkelijkheid kun je beleven maar je kunt ze niet omschrijven. Dus als je probeert kosmische werkelijkheid te omschrijven dwaal je van de waarheid af.

De waarheid die wij beleven is juist datgene, wat in ons ontstaat. Het is geen manifesteerbaar iets zonder meer. Het is eerder ook een drijfveer geworden. Het is het gevoel van verbondenheid en het begrip voor alles, waarin wij zelf op ons nietig niveau uitvoerend zijn, wat ons a.h.w. in staat stelt om innerlijk de eenheid zo te beleven, dat we daar gewoon uit voortkomen en uit verder gaan.

Onze weg naar de waarheid groeit uit het steeds beter innerlijk ..... en daarnaast met een steeds beter begrip van alles wat met onze directe uitingen en onze taak samenhangt. Ik denk dat onze gast er wel anders over zal denken. Maar dat zult u zodadelijk nog wel merken. Voor mij is een weg naar de waarheid een innerlijke kwestie. Voor iedere mens en voor elke geest zal het weer een beetje anders zijn. Want die weg, naar, de waarheid wordt niet alleen maar bepaald door een of andere onomstotelijkheid, nee, ze wordt bepaald door onze persoonlijke relatie met het geheel waarin we werkzaam zijn.

Dat maakt het zo interessant. Want dan heeft elke mens ergens zijn eigen waarheden. Zolang hij ze kan omschrijven zijn ze nog niet helemaal waar. Maar op het ogenblik, dat ze eerder een gevoel zijn begint het waarheid te worden.

Een oude rabbijn, nu allang vergeten, werd een keer verweten dat hij zo ontzettend veel verhalen vertelde. Toen gaf hij als antwoord: "Als ik een verhaal vertel kan ik je laten voelen wat ik weet. Maar ik kan niet zeggen wat ik weet. Want als ik het zeg, begrijp jij het anders dan zoals ik het zie."

Ik denk, dat we daar de waarheid al heel dicht benaderd zijn. Want wij kunnen eenvoudig niet zomaar dingen zeggen in de zekerheid dat de ander ze precies zo begrijpt. Iedereen moet op zijn eigen manier de samenhang vinden. Iedereen heeft zijn eigen gevoelsachtergrond, iedereen heeft a.h.w. zijn eigen inzichten in het geheel. Of dat nu een tijdelijk stoffelijke is,

een geestelijke of misschien de samenvatting van alle bestaan in elke sfeer en elke wereld waarin je ooit bent geweest of zult zijn. Als je dat gaat voelen heb je waarheid.

Wie waarheid heeft, die weet ook innerlijk wat de krachten ..... die verliest zijn angsten, want hij zegt: "Ach, wat ik doe is noodzakelijk maar er is geen enkele reden om mij zorgen te maken."

Hij verliest ook zijn begeerte, want hij zegt zo tegen zichzelf: "Waarom zou ik naar iets hunkeren wat waar zal worden op het ogenblik dat het werkelijk noodzakelijk zal worden."

Hij verliest de drijfveren, die een gewoon mens heeft. Daarvoor in de plaats komt de behoefte om in alles wat hij is zichzelf te zijn en gelijktijdig zichzelf a.h.w. uit te drukken op grond van een innerlijk niet helemaal omschrijfbaar maar gevoelde werkelijkheid.

Dan ga je aan de ene kant steeds meer werkelijkheid voor jezelf in beelden omschrijven, je komt dicht bij de waarheid al kun je het niet precies zeggen. Maar je beleeft de waarheid veel intenser.

Ik zou zeggen: de waarheid is een soort onderdeel van die kracht waaruit alle dingen zijn opgebouwd. Er kan geen kracht zijn zonder dat er ook waarheid is. Maar waar wij de kracht gebruiken omdat we de verschijnselen daarvan kunnen zien, beseffen we de waarheid vaak niet, omdat ze niet is uit te drukken in onze regels, in onze normen, maar alleen eigenlijk een gevoel is, dat we moeten gebruiken als een kompas om in de beperkte keuzemogelijkheid die we hebben altijd nog weer de goede keus te doen.

Als je met zo'n spreker te maken hebt over wie je niets kunt zeggen, dan ga je piekeren. Dat heb ik nu ook eigenlijk voor een deel een beetje hardop gedaan. Zo'n spreker heeft zijn eigen weg naar de waarheid gevonden, ongetwijfeld. Hij staat veel dicht bij de waarheid dan ik, dat weet ik zeker. Maar of hij die waarheid kenbaar kan maken? Soms denk ik, dat ik er beter in ben. Al is het alleen maar omdat mijn waarheid nog zo beperkt is, dat ze zonder meer nog een beetje in woorden uit te drukken is.

Onze gast zal de waarheid – als hij dat kan – voor een groot gedeelte door uitstraling moeten overdragen, omdat daar eenvoudig geen woorden voor bestaan. Dat hij als onderwerp "wegen naar de waarheid" heeft gekozen is, misschien omdat hij zich niet wil vastleggen op een pad. Als je een landkaart tekent, teken je er ook niet alleen een weg op. Je tekent alle delen op .....

Het zou zijn bedoeling wel eens kunnen zijn om op deze avond een soort landkaartje te creëren, waarbij je kunt zeggen: Ik ken de waarheid wel niet maar ik kan me op de weg naar de waarheid oriënteren. En als u dan kan doen, dan zal ik mijn pet rustig voor u afnemen

Wanneer u dat niet kan, dan hoop ik dat ..... wanneer je probeert te bepalen wat je ontvangt, zul je waarschijnlijk ..... Zo'n gastspreker als we vanavond hebben is iemand die ....

Probeer vooral dat eigenaardige gevoel te onthouden, dat je misschien zo nu en dan krijgt. Want dat gevoel zal voor jouw weg naar de waarheid belangrijker zijn dan alle herinnerde mooie woorden.

Dan laat ik het hierbij. Gaat u nu pauzeren. Ik heb het medium redelijk geprepareerd voor de gastspreker. We kunnen rustig aannemen, dat met een tussentrap de overname zonder meer mogelijk is. Die tussentrap blijft ertussen. Laat ik het maar zo zeggen, als hij vanuit zijn hoge wereld naar beneden komt is het touw voor hem net iets te kort. Dus we hebben er een ander stukje aangeknoopt. Wat er van terecht komt zullen we wel zien. Volgens mij is er voor degenen die er een beetje voor open staan genoeg beleving.

Noot: Door een technische storing zijner in het eerste deel enkele zinnen weggevallen.

Ik ben bemiddelaar. Het tweede contact moet nog gemaakt worden, u zult ons dus een klein ogenblikje de tijd moeten geven. We hebben nu contact en ik zal proberen mij bij de persoonlijkheid aan te passen.

DE GASTSPREKER

Velen zoeken naar de waarheid. Maar er is maar één waarheid. Slechts één waarheid die op vele wijzen benaderd kan worden. Elke mens, elk wezen heeft in zich wel een deel dat waar is. Maar een waarheid kan nooit uit één deel bestaan; ze moet een geheel worden.

Wanneer je vele vogels samen ziet, kunnen zij een zwerm vormen die de hemel verduistert. Wie de vogels kent, ziet aan de vorm van de zwerm wat daar vliegt. Maar een vogel op zichzelf ontgaat je. Die ene vogel is te klein bij alles wat je waarneemt. Wanneer je hem al waarneemt dan is dat toevallig en je let er niet op.

De waarheid, die ene waarheid, is een zwerm van al wat kan bestaan. En een deeltje van die waarheid ontmoet je in je leven altijd weer. Maar het is zo klein, dat je er niet op let. Toch, pas wanneer je die kleine waarheid, dat kleine stukje werkelijkheid hebt leren kennen, ben je in staat om de andere stukjes waarheid ook te herkennen. Dat is de moeilijkheid.

Daarom zijn er zo veel verschillende wegen die naar de waarheid voeren. Want het gaat er niet om welk stukje waarheid je vindt, het gaat er om dat je in één deeltje, dat waar is, leert de andere delen van de waarheid te herkennen.

De kracht van het geheel is onuitdrukbaar. Een waarheid die alles omvat is zelfs niet met gedachten te omvamen. Maar een klein stukje waarheid kun je soms vinden.

In alles wat Jezus op aarde geleerd heeft was de grootste waarheid, datgene wat de waarheid het meest benadert en omschrijft, het: "Hebt uw naaste lief gelijk uzelf en uw God boven alle dingen." Want daarin maakte Hij duidelijk wat het ons mogelijk maakt waarheid te herkennen: liefde. Niet een liefde die eisen stelt of die een bepaalde relatie veronderstelt, maar gewoon een totale aanvaarding, een je inleven a.h.w. in iets anders, in een ander.

Boeddha heeft onder meer gezegd: "Weest zachtmoedig, weest rechtvaardig." En ook daarmee gaf hij iets aan van de werkelijkheid. Want een rechtvaardige kan niet een ander veroordelen zonder zichzelf mede te beoordelen. Zo heeft elke leraar en meester wel ergens een fragmentje waarheid gegeven.

Maar laten wij – omdat we vandaag in een westerse wereld zitten met haar eigen achtergronden en eigen denken – uitgaan van dat begrip 'naastenliefde', een van de vele waarheden, kleine waarheden die je kunt leren kennen.

Kan ik iemand liefhebben en onrechtvaardig zijn? Wanneer ik iemand werkelijk liefheb, niet.

Kan ik meedogenloos zijn terwijl ik iemand liefheb? Oh zeker. Alle dingen zijn nog steeds mogelijk. Echter nu lijdt niet alleen de ander daar onder, maar als de ander lijdt, lijdt ik ook. Dat is liefde.

Liefde is een begrip van eenheid, waar je die eenheid ook aantreft. Die eenheid die niet in de eerste plaats naar zichzelf zoekt. Dan heb je een stukje waarheid gevonden. En als je één stukje waarheid hebt en je voegt het andere erbij dan zie je al heel gauw op hoeveel verschillende manieren mensen elkaar en hun God kunnen liefhebben.

Een monnik van de inquisitie, ene Torquemada een andere dominicaan, heeft misschien mensen gekweld en hen kwellende zichzelf gekweld. Toch deed hij dit uit liefde. Uit liefde waardoor hij een ziel wilde redden, die naar zijn denken en geloof anders teloor zou zijn gegaan. En zo hij dit deed, moet zijn liefde voor zijn God – hoe onjuist de voorstelling op zichzelf misschien was – groot zijn, geweest. Want jezelf aandoen wat bepaalde inquisitoren zichzelf ook hebben aangedaan, betekent toch wel, dat je er alles en alles voor over hebt om die eenheid met God, die verbondenheid met God a.h.w. te dragen en waar te maken.

Ik weet, dat er mensen zijn geweest die kettters vervolgd en uitgeroeid hebben Sommigen hebben het gedaan uit roofzucht en uit haat. Maar er zijn er onder geweest die het deden uit liefde, opdat anderen niet zouden vallen in wat volgens hen een krocht van duister bijgeloof was.

Liefde kan vele vormen aannemen. Voor een mens is het soms heel moeilijk om een verschil te maken tussen liefde en haat. Maar als je leert om al die vormen van liefde, die vormen van overgave, van éénwording met iets anders, te zien, dan leer je iets begrijpen van de weg die

Jezus zelf is geweest. De weg van liefde. Als een ander u een weg geeft van onthechting, van vrijwording en u begint vrijer te worden van al datgene, waarmee u normaal verbonden bent, dan zult u gaan zien waar onthechting bestaat.

Zo groeit de waarheid. Niet de totale waarheid, maar al datgene wat er toe kan voeren. De waarheid omvat alle wegen. Maar de werkelijke weg naar de waarheid is altijd onze weg. Wanneer u uw medemens afwijst of veracht kunt u die weg niet gaan, al bekent u zich tienduizend maal tot de leer. Maar wanneer u een mens werkelijk liefhebt, wanneer u mensen – ja misschien de mensheid – werkelijk liefhebt, wanneer u niet veroordeelt zonder meer, maar alleen uit begrip en eenheid, en lijdt wanneer u lijden moet toevoegen en vreugde kent, wanneer u vreugde schept, dan hebt u een weg gevonden waardoor de eenheid met het Al groeit.

In het begin lijken al die wegen ver van elkaar te liggen. Maar er is maar één waarheid. Hoe dichter je bij de waarheid komt des te kleiner de verschillen worden. Verschillen die eens al belangrijk schenen worden onbetekenend. Schijnbaar geheel verschillende bestrevingen versmelten. Ze worden één in kracht, één in leven, één in waarheid.

Wie waarheid zoekt moet nooit zoeken naar de totale waarheid. Wie vogels wil leren kennen moet één vogel kennen voor hij gaat spreken over zwermen en zwermgedrag. Want uit de één kun je de veelheid gaan begrijpen. Maar de veelheid zelf staat te ver van je af als je niet eerst het ene in jezelf hebt opgenomen tot je er a.h.w. één mee bent geworden.

De weg naar de waarheid begint met eenvoud. Het lijkt zo verleidelijk om te prediken over de bekering van de heidenen en misschien over de noodzaak om heilige plaatsen te bevrijden. Het is misschien verleidelijk om te dromen dat mensen eens die weg zullen gaan. Dat eens die vrijheid geschapen zal worden waar jij van droomt. Maar het is geen waarheid.

De waarheid is zien wat je met anderen verbindt en niet in de eerste plaats wat je van hen scheidt. Waarheid begint met de manier waarop je met een medemens omgaat. Als die medemens alleen maar een decor is en een ornament van je eigen leven dan vind je geen waarheid.

Maar als die andere mens betekenis krijgt, een zelfstandigheid is, die je steeds weer beseft en beleeft, dan vind je in die ander iets wat je zelf niet bent. Dan vind je dingen, die je voor jezelf misschien verkeerd zou willen achten. Maar je moet ze aanvaarden want ze horen erbij. Dan ontstaat het begrip voor die ander, maar ook de verbondenheid met die ander in een werkelijkheid en niet alleen in een droom of op grond van uiterlijkheden.

Als u dat bij één mens hebt geleerd wordt het eenvoudiger om het bij anderen te zien. Wie één vogel kent zal gemakkelijker de zwerm zien. Wie gemakkelijker de zwerm ziet en de vogel kent zal weten waar de zwerm heen gaat. Hij zal weten hoe ze trekt, hoe ze zich verzamelt en hoe ze zich verdeelt.

Waarheid is voor ons algen zwerm die voor ons uitwijkt. Telkens als we denken dat we waarheid hebben gevonden, verandert ze, vliedt ze weg, lijkt ze anders te zijn. Op het ogenblik dat we ons verheugen, dat we de grote waarheid gevonden hebben, valt ze weg zoals de zwerm als een stip ergens in de wolken verdwijnt. Dan zeggen we: "Ik ben de waarheid kwijt" of misschien; "Ik heb de waarheid gevonden en er is niets meer".

We zijn nog niet genoeg één met datgene, wat onze waarheid is. Dat is de werkelijkheid.

Een mens leeft. Het sterven kan soms pijnlijk zijn, dat weet ik. Maar vergeet niet, dat leven ook pijnlijk kan zijn. Daarna ga je verder. Je zoekt een andere vorm, een andere wereld. Maar alleen daar, waar je werkelijk verbonden bent met anderen, blijft waarheid bestaan.

Je kunt leven in een sfeer als in een tuin van Eden, volkomen gelukkig en volkomen alleen. En het is een droom, die een droom blijft. Maar als je werkelijk verbonden bent met ook maar één ziel, dan zal elke keer je droombeeld toch een beetje veranderen,

Elke keer is er een opening in de waan. Elke keer word je a.h.w. gedwongen om meer te beseffen en meer te zijn dan je alleen maar in je eenzame droom in harmonie hebt voortgebracht. Waar je ook gaat, wat je ook bent, of je vandaag een wervelend stofje in een zonnestraal bent of een machtige zon die planeten voortbrengt, die banden zijn onverbreeklijk.

Waar je werkelijk liefhebt ben je verbonden met het wezen. Het wezen zal altijd met je zijn, zal deel vormen van je waarnemen, van je zoeken, van je daden, van je onthoudingen. Dit is de weg van hen, die de weg van liefde gaan.

Er zijn mensen die zeggen: "De waarheid kennen wij, ze staat geschreven in de bijbel, ze staat geschreven in de evangeliën." Of ze zeggen: "Ze staat geschreven in de werken van de oude filosofen." Of misschien – zoals voor mij nog kort geleden – zal men zeggen: "Het is de stem van de profeet, die de hemelse waarheid en wet weergeeft in zijn verbondenheid met God." Wat hindert het? Want die waarheid is geen waarheid.

Het is mij wat pijnlijk om dit vergelijk te trekken en mede gesuggereerd door mijn verbinding met mijn gastheer: godsdienst is als een loze reclame voor een artikel dat wel bestaat, maar verkeerd wordt voorgesteld. God is waarheid. Maar is de waarheid ook God? Wie zal het zeggen? Maar zeker is, dat we God nooit zullen leren kennen als we niet eerst waarheid gevonden hebben.

De waarheid omtrent onszelf. De waarheid omtrent alle dingen die we zijn en alle banden die voor ons bestaan. Wanneer we niet in waarheid weten waarom we zijn wat we zijn, hoe zullen we ooit kunnen beseffen wat een God is? De waarheid begint bij jezelf. Maar als je een weg kiest, ga die weg dan ook werkelijk ten einde.

Er zijn wegen die magie heten of occultisme. Ze schijnen voor velen misschien gevaarlijke leugenachtige wegen te zijn. Maar in zich dragen ook zij waarheid. Vindt de waarheid daarin. En vindt de banden met het andere volgens de wetten waarmee je werkt, opdat het verborgene niet alleen in en door jou werke, maar voor jou kenbaar worde in het geheel van jouw wereld. Als je ze oproept uit de kringen beneden of uit de kringen boven, dan is dat verwerpelijke magie, tenzij je één kunt zijn – althans ten dele – met de krachten die je oproept, doordat je deel hebt aan hun wereld en hun bestaan. Want dan zijn ze ook een weg naar de waarheid.

De wereld is gevangen in het afwegende spel der tegenstellingen. Maar zijn er waarlijk tegenstellingen? Kan er duister bestaan waar er geen licht is? Kan licht kenbaar zijn en begrepen worden, als er geen duister bestaat? Kan hetgeen u goed noemt bestaan, wanneer hetgeen u kwaad noemt er niet is? Of omgekeerd?

De waarheid verenigt alle dingen. Niet alleen enkele.

De waarheid omvat alle leven, alle zijn. Niet slechts een enkele soort of erger nog, een kleine groep van uitverkorenen.

De waarheid is blind. Ze zoekt niet uit zichzelf een weg die persoonlijk is.

De waarheid is de enige wetmatigheid die er bestaat en om die wet te kunnen begrijpen moeten wij eerst onze eigen ..... zonder angst en zonder haast ..... en nooit de waarheid die ook die illusie omvat.

U bent mij gepresenteerd als een groep die aan esoterie doet. Esoterie is in feite het volgen van het innerlijk pad.

Hoe waar bent u ten aanzien van uzelf? Aanvaardt u uzelf wel zoals u bent? Zijn er dingen aan uzelf, in uzelf, die u haat en vreest of probeert anders te maken? Hoe kun je een ander liefhebben als je jezelf haat?

Ken jezelf en heb je zelf lief! Dát is een begin. En dan: erken de ander, leer de anderen kennen met wat hen beweegt, wat er in hen is. Leer hen liefhebben, leer deel te hebben in hetgeen zij zijn. Laat het overvloeien in uw wezen tot het lijkt of zij delen zijn geworden van uw eigen besef. Dan zal uw wereld plotseling veel meer waarheid bevatten.

De weg naar de waarheid is ook een weg, waarop de illusie terzijde moet worden gesteld. Welke weg je ook kiest, wanneer je begint ben je omringd door illusies. De helft van wat je in het begin waar noemt is een droom, is een misverstand. Zoek daarom altijd in eenvoud; ook naar jezelf.

Het gaat niet om al die kleine details en afwegingen. Het gaat om de grote lijnen. Het gaat niet om de versiering, maar om de kern. Neem de kern van je eigen wezen, ontdaan van illusies, en zie haar als een lamp die je kunt dragen, als een licht dat je voor je uit kunt dragen

wanneer de weg donker is. Maar zie haar ook als een vlam die in licht kan ontsteken waar het duister is.

Alleen daar, waar de innerlijke waarheid bestaat, waar je zonder aarzelen, zonder verweer durft aanvaardden wat je bent, kun je gaan zoeken naar de ander. Want alleen hij, die zichzelf aanvaardt, is in staat een ander te aanvaardden zoals deze is.

Wanneer u spreekt met hoge geesten, kniel niet eerbiedig neer, maar aanvaard ze, laat ze versmelten met uw eigen ik zover u kunt, dan ontstaat waarheid. Aanbid ze en buig u in het stof en er ontstaat illusie. Wanneer u tot de hemelen doordringt, zoek niet naar vormen en verschijnselen. Probeer te voelen wat werkelijk daarin leeft. Zoek waarheid.

Als de vormen verdwijnen blijft de eenheid met het hoogste bestaan. Wanneer u in het diepste duister zult zijn, aanvaardt de geest van dat duister niet als iets, waaraan u zich onderwerpt of wat u moet ondergaan of wat u bent; maar probeer te erkennen wat de grondwaarde is van die duisternis waarin u leeft en aanvaardt dat zij er is. Zeg: "ook hiermee ben ik verbonden". Want alleen uit de erkende verbondenheid kunt u verder gaan tot waarheid, tot bereiking, tot volledigheid.

De innerlijke weg is een begin. Esoterie is de tee off bij golf, zoals men mij hier suggereert. Dat is het eerste begin. Wie zichzelf niet wil kennen, erger nog: wie zichzelf niet wil aanvaardden (want dat is nog belangrijker), kan niet verder gaan. Maar de werkelijke tocht begint pas als aan dat ik dat aanvaard is, steeds meer in aanvaardden wordt toegevoegd, zodat je wereld steeds groter wordt tot het lijkt dat je met tienduizend ogen zelfs naar een enkele bloem kunt kijken. Wanneer je haar ziet van alle zijden, in alle varianten van kleurwaarneming, dan pas wordt de bloem deel van jezelf.

Waarheid ontstaat op het ogenblik dat wij niet van één standpunt uit, maar vanuit de veelheid elk facet waarnemen en dan weten hoe het past in het geheel dat wij ook zelf zijn. De tocht naar de waarheid betekent het absorberen, van de kern van steeds meer levens, van steeds meer ervaringen, van steeds meer dingen, van steeds meer werelden.

Verzadigen moeten wij ons met al wat aan begrip bestaat, met alle benaderingen, met alle belevingen, opdat wij kunnen begrijpen hoe de waarheid in zich één is en in zich geen tegenstelling toelaat.

Uit de verdeeldheid moeten wij komen tot veelheid in eenheid en van daaruit moeten wij komen tot eenheid in veelheid. En dan moeten wij komen tot aanvaarding in eenheid. Na de aanvaarding in eenheid zullen wij komen tot begrip van eenheid. Waar de eenheid en het begrip samenvloeien openbaart zich voor het eerst een waarheid, die alle dingen samenvoegt tot één bestel, één bestaan, één alomvattende werkelijkheid.

Daar, waar w zelfs gedachten worden omgezet tot woorden, lijkt het mij of de woorden de waarheid ontberden, die mijn wezen denkt en dat wat in mijn wezen waarheid denkt.

Ik probeer u de kracht te laten proeven van waarheid. Ik probeer in u wakker te roepen de verbondenheid waaruit de waarheid in u ontstaat. Ik probeer in u te openbaren de eenheid in veelheid, die altijd zal voortvloeien uit het zoeken naar het wezenlijke en het werkelijke. Ik kan dat niet alleen doen door een medium, door een enkel brandpunt. Daarom probeer ik met mijn wezen het uwe a.h.w. te oversluieren.

Ik probeer in u wakker te roepen wat woorden niet kunnen zeggen. Ik probeer in u vast te leggen wat u nu niet begrijpen kan, maar wat uw denken en uw voelen kan verscherpen tot een begrip kan ontstaan.

Woorden zijn nimmer waarheid zonder meer. Een woord wordt pas waarheid, wanneer er een echo ontstaat in een ander, die niet het woord maar de bedoeling weerkaatst. Een bedoeling is meer, is dichterbij de waarheid dan een woord kan zijn. Daarbij gaat het niet om de woorden waarin je het begin van waarheid omschrijft. Elk woord, dat zegt waar te zijn, is een leugen op het ogenblik dat het woord is. Pas als het woord niet gesproken is maar een besef is, ademt het waarheid.

In alle uitingen is de waarheid verborgen. Maar in het besef dat geen uiting van node heeft, leeft de waarheid duidelijk kenbaar, deel van al wat je bent en al wat je beseffen kunt. Dat is hetgeen ik u in deze poging – meer kan het niet zijn – tracht te geven. Een sleutel, opdat je de deur der illusies kunt openen en daarachter de eerste schim van waarheid kunt vinden.

Niet wat u gelooft, niet uw theorie, uw weten of uw systeem in zich zijn de waarheid. De waarheid schuilt erachter. Maar wie kan aanvaarden wat ik geef zal misschien eindelijk kijken achter het schijnbare, achter de droom, de illusie, de kennis, het weten door openbaring. Want achter die dingen leeft datgene, wat het dichtste ligt bij een God zover ik mij een God kan voorstellen.

Om waarlijk en bewust te kunnen leven en vrij te zijn, om waarheid te kunnen vinden, heb je vrede nodig. Ik kan u geen vrede geven, alleen harmonie. Maar harmonie kan het begin zijn van vrede. Zoek vrede. Zoek de kleine waarheid en aanvaardend wat ik u geef, leef naar de grote waarheid toe.

Ga uw eigen weg en vrees niet om deze te gaan. Ga ze nooit zonder anderen maar altijd met alle anderen, met al het andere, al wat je beseft en al wat je kunt aanvaarden. Dan zal er een ogenblik komen dat al onze wegen zo dicht naast elkaar liggen, dat we eindelijk allen – wat ook de tijd van leven, de wereld van leven, de gebruiken van leven of het geloof waarin je leefde geweest moge zijn – elkaar kunnen erkennen en zo ook met elkaar versmeltend een antwoord kunnen vinden dat de waarheid in zich draagt.

Het antwoord op de zin van bestaan, het antwoord op het zijn van de schepping en een beginnend antwoord op de vraag, wat het Wezen is van de Schepper.

Indien u in hetgeen ik u gaf ergens een spoor van aanvaarding hebt gevonden, herinner u dit spoor wanneer u de waarheid omtrent uzelf aanvaard hebt. Om door met u te spreken u iets uit mijzelf te schenken wat u misschien liefde kunt noemen, heb ik mij deel gemaakt ook van uw weg zo uw weg strookt met die van waarheid, welke ik nog steeds tracht verder te gaan.

Moge uw God met u zijn.